

မြန်မာ့အသံစာပေ

မယ်ခိုင်

ပန်းချီသူ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုပြန်)

-ငါကားစီးနေတယ်

မင်းဘယ်ရောက်နေပြီလဲ

-ငါမုန့်စားနေတယ်

မင်းပိုက်ဆာနေပြီလား

-ငါရယ်နေတယ်

မင်းရော ပြုံးနေမှာ လား

-ငါငိုနေတယ်

မင်း အထီးကျန်နေပြီလား

ငါအိပ်နေတယ်

အိမ်မက်ထဲမှာ လဲ မင်းပါပဲ

ငါ့အတွက် နံရံတိုင်းက

မင်းမျက်နှာဖြစ်နေပေမယ့်

မင်းအတွက် ... ငါက

တစ်သျှူးစလေးဖြစ်စေတော့ ... ချစ်သူ

တစ်ခါတရံတော့ ... မင်း

လိုလားစွာ တောင့်တမိမှာ ပါ။

ဇန်နဝါရီလ လေအေးကြမ်းကြမ်းသည် မညှာမတာ တိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ နှလုံးသားထဲ ရှိသွေးကြောများ ပင် တုန်ခနဲ ကျင်သွားရသည်။ ။ အချိန်အားဖြင့် ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ ဖြစ်သည်။ ။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတစ်စီးတလေမှ လွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရှင်းလင်းနေသည်။ ။

“ငါ့ကို ပြန်ပို့ပေးတော့ ဟိန်း၊ အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ။ အမေ စိတ်ပူနေတော့မယ်”

“နင့်ကို ငါခိုးပြေးခဲ့တာလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ ... ဆောင်းည”

ထိုစကားကိုသာ ထပ်ချေးသလဲပြောနေသော ဟိန်းကြောင့် ဆောင်းညပြာသို့ သံသယဝင်လာ သည်။ ။ဟိန်းသည် ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်၏။ ဟိန်းသည် နောက်ပြောင်တတ်သော်လည်း ယခု ဟိန်း၏ မျက်နှာပေးသည် ဆောင်းညကို ခိုးခဲ့လေသလား...။

“နင်ရှူးကြောင်ကြောင်ပြောမနေနဲ့ . . .နင်အရှူးထလို့ ရင်ရှင်လက်မှတ်နှစ်စောင်လည်း ဆုံး သွားပြီ။ ကဲ...ဟယ်...ပြန်ကြစို့”

“နင့်ကို ငါခိုးပြေးခဲ့တာ။ ဒီအိမ်က ယာယီငှားထားတဲ့ အိမ်”

“ဟိန်း...နင်ရှူးနေသလား။ ငါ့မှာ ဆစ်လူ ရှိပြီးသားဆိုတာ နင်မသိတာလည် မဟုတ်ဘူး ”

“ငါနင့်ကိုချစ်နေတာလည် နင် မသိပါဘူး။မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

တစ်ချက်တစ်ချက် ကားမီးရောင်ထိုးလိုက်လျှင် ဟိန်း မျက်လုံးအ

ရောင်ကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ဟိန်းနောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်မှန်းတဖြည်းဖြည်းရိပ်မိလာ၏။ ရိပ်မိလာသည် နှင့်အညီ ထိပ်လ နံ့လာသည်။ ။ ဟိန်းကို ချစ်သူ ဆစ်လူထက် ပိုယုံသည်။ ။ ဟိန်းသည် ဆောင်းည၏ ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်၏။ ဟိန်းက ဆောင်းညကို ချစ်နေတယ်ဆိုပါလား. . . အံ့ဩ မိသည်။ ။ လုံးဝ ထင်မ ထားခဲ့ချေ။ ဟိန်းက ဆောင်းညကို ချစ်နေလိမ့်မယ်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါ။ ။ ယုံ လည်း မယုံချင်ပါ။ ယခုလို ညရေးညတာအချိန်တွင် ဆစ်လူသာ ဆောင်းညကိုခေါ်ပါက ဆောင်းည ငြင်းပယ်မိမည် ဖြစ်သည်။ ။ ဟိန်းကို တော့ ယုံသည်။ ။ လောကကြီးထက် ပိုယုံသည်။ ။ သို့သော် ဟိန်းက ဘာ တွေ့ဖြစ်နေတာလဲ။

“နင် . . . မူးနေသလားလို့ မေးရအောင်လည်း နင်မူးမှန်းသိတယ်။ ဟိန်းရယ် . . . အရူးမထချင်ပါနဲ့။”

ဟိန်းသည် ရိုးသားပြီး တည်ငြိမ်သူ ဖြစ်၏။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်ပြီးစ ကားပြောနေသည် ပင် အေး အေးဆေးဆေးရှိလှ၏။ ဆစ်လူကတော့ ဟိန်းကို သွေးအေးပြီး ရက်စက်သူတဲ့။ ။ ဆောင်းညအတွက် တော့ ဟိန်းသည် အနစ်နာခံတတ်သူ။ ဆောင်းညအလိုကို လိုက်သူဖြစ်သည်။ ။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ . . . နင်သိလား ဆောင်းည”

“ပြန်ရအောင်ပါ . . . ဟိန်းရယ်။ မြောက်ဒဂုံနဲ့ မြေနီကုန်း ဘယ်လောက်မှ မဝေးပါဘူး။ ငါတို့ ခုချိန်ပြန်ရင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ရုပ်ရှင်ပြီးလို့ ပြန်တယ်ပေါ့။ တော်ကြာ ဆစ်လူက အထင်လွဲ သွားဦးမယ်”

“ရင်ထဲ သိပ်သည်းဆများ လာရင် ကြောက်ကန်ကန်တတ်တာ အချစ်ပဲ . . . ဆောင်းည။ ငါနှင့်ကိုချစ်တယ်။ ဆစ်လူနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်

ဆိုတော့ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ပြောင်းဆန်သွား သလဲ သိလား။ မဖြစ်ဘူး . . . ငါ့ဘဝမှာ နင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆစ်လူက ငါ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဒီကောင် က လူကောင်းဆိုတာလည်း ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါ့သူ့ဆီ ပေးမပစ်နိုင်ဘူး။ နင် . . . ငါ့နားမှာ ပဲနေပါ ဆောင်းညရယ် . . . နော်”

“ဟိန်း . . . နင်ရူးနေသလား။ ငါတို့ က ဖိတ်စာတောင် ဝေးပြီးနေပြီလေ။ နောက်ငါးရက်နေရင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ ”

“နင် . . . ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား ဆောင်းည”

ဆောင်းည မျက်လုံးထဲ ပြာဝေကုန်သည် ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားသံတို့ လည်း သတိမပြု မိတော့ချေ။ ရင်ထဲ ခြောက်ချားကုန်သည် ။ ဘယ်တုန်းကမှ မိမိကိုယ်မိမိ မေးမကြည့်ခဲ့ဖူးသော မေးခွန်း ဖြစ်သည် ။ ဆောင်းည မဖြေနိုင်ပါ။ ဖြေလည်း မဖြေတတ်ပါ။ ဟိန်းရဲ့ မျက်လုံးများကို ဆောင်းည ကြောက်သည် ။

“အမှန်အတိုင်းဖြေပါ . . . ဆောင်းည။ ငါ့ဘဝမှာ နင့်အပေါ်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတောင်းဆိုး ဖူးဘူး။ ဒါလေးတော့ ငါအမှန်အတိုင်း သိပါရစေ ။ နင်မလိမ်တတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပေမယ့် ဒီတစ်ခါ တော့ ငါ့ကိုညာမပြောပါနဲ့ လို့ တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ငါက ချစ်တယ်လို့ ဖြေရင် နင်ကခုချိန်ဘာလုပ်မှာ လဲ။ မချစ်ဘူးဆိုရင်ရော ဘာဖြစ်မှာ လဲ”

“အဲဒါကိုက နင်မရိုးသားတာ”

“နင်ကရောဘယ်လောက်ရိုးသားနေလို့ လဲ။ ခုချိန်မှ ဒီလိုတွေလျှောက်လုပ်နေတဲ့ နင့်လုပ်ရပ်ကမှန်တယ်လို့ နင်ထင်နေသလား။ ဘာကြောင့် ခုချိန်မှ အရူးထနေရတာလဲ”

“နင့်ကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်လို့ ”

ဆောင်းညရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားသည် ။ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း စိုက်ကြည့် မိသည် ။

“နင်က ငါ့ကို သစ္စာမဲ့တဲ့ သူ ဖြစ်စေချင်တာလား”

“ဆောင်းည ထိုသို့မေးခွန်းထုတ်လိုက်လျှင် တစ်ချိန်လုံး မျက်နှာလွှဲထားသော ဟိန်းက ဆက်ကနဲလှည့်ကြည့်လာသည် ။ ဆောင်းည ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည် ။ ဟိန်းငိုနေပါလား။ ဟိန်း ဘာကြောင့် ငိုနေရတာလဲ”

“ငါ . . . ဘာလုပ်ရမလဲ ဆောင်းည”

ဟိန်းအသံက အက်ရှုနေသည် ။

“ငါမှားသွားတယ် ဆောင်းညရယ်။ နင့်ကို ဆစ်လူထက် အရင်ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ရမှာ ။ နင် ဆစ်လူကို အဖြေပေးတော့မယ်လို့ ပြောတဲ့ အခါ ငါတားခဲ့ရမှာ ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကိုငှားမိခဲ့တယ်။ ငါ့ရင်ထဲ ပွတ်လောရိုက်နေပြီ ဆောင်းညရယ်။ မကြာခင် ဆစ်လူက ဒီအိမ်ကို ရှာတွေ့နိုင်တယ်။ ငါ . . . ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ . . . ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဆောင်းည”

“ဆောင်းည တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်ခဲကုန်သည် ။ ဟိန်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဆစ်လူကရော ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ကို ရှာတွေ့မှာ လဲ။ တကယ်ပဲ ဟိန်းက ဆောင်းညကို ခိုးပြေးခဲ့တာလား။ ဟိန်း ဒီလိုဖြစ်နေပြီဆိုကတည်းက တော်ရုံခံစားမှုမျိုးနဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဟိန်းရင်ထဲ ကြေကွဲနေမည်။ နာကျင်နေမည်။ ဒီလိုပုံနှင့် ဟိန်းကို ဆောင်းည ဘယ်လိုလုပ်ထားရစ်ခဲနိုင်မှာ လဲ”

“ငါနင့်ကိုချစ်တယ် . . . ဆောင်းညရယ်။ ငါ့ရင်ကြီး ပွင့်ထွက်တော့မယ်။ ဒီလို မလုပ်သင့်မှန်း သိပေမယ့် နင် ဆစ်လူရင်ထဲ ဝင်သွားတော့မှာ

ကို ငါခွင့်မပြုချင်ဘူး ။ ဖြေပါ . . . ဆောင်းည၊ နင် . . . ငါ့ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

ဆောင်းညရင်ထဲ ပူလောင်လာသည် ။ ဖျာစအစွန်လေးကို ကုတ်ခြစ်ထားမိသည် ။ ရင်ထဲ ခိုင်မာခြင်းများက လျော့ရဲနေသည် ။ ဆောင်းည ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ . . . ဟိန်းလား . . . ဆစ်လူလား။ မဖြစ်ဘူး ဟိန်း၊ ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်ဟု ပြောချင်သော်လည်း နှုတ်မှ ထွက်မလာချေ။

“ဒီတစ်ညတော့ . . . ငါတို့ ဒီမှာ ပဲနေကြရအောင်”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး . . . ဟိန်း။ မေမေက . . .”

ဟိန်းသည် ရေသန့်ဘူးကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ကမ်းပေးသည် ။

“နင် . . . လည်ချောင်းခြောက်နေပြီထင်တယ်။ ရေသောက်လိုက်ဦး”

တကယ်လည်း . . . လည်ချောင်းခြောက်နေပါပြီ။ ဟိန်းသည် ဆောင်းညကို အဲဒီလောက်ထိ အလွတ်ရသူဖြစ်သည် ။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဆောင်းည လက်လွှတ်ခံတော့မှာ လား။

“ခုချိန်ကစပြီး ဘာပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ . . . နင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဆောင်းည။ ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်လို့ ပါ”

ဟိန်းသည် ဟိန်းမဟုတ်သလိုပင် ချစ်ကြောင်းသာ အက်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောနေသည် ။ ဆောင်းညရင်ထဲ ကျေနပ်သလို၊ ကြည်နူးသလို၊ ဝမ်းနည်းလာသလို မရိုးမရွ ခံစားရသည် ။

“ဆောင်းည . . .”

ဟိန်းသည် ဆောင်းည၏ ပခုံးကို အသာအယာ ကိုင်သည် ။ ဆောင်းည မျက်လုံးများ ဝေဝါး ကုန်သည် ။ ပြန်ရအောင်ပါဟု ပြောချင်သော်လ

ည်း မမြင်ရပေ။ လက်များကို မြှောက်လိုက်သော် လည်း လက်များ သည် ပါမလာတော့ပေ။

ဟိန်းရင်ခွင်ထဲရောက်နေပါလားဆိုတာ သိသော်လည်း ရုန်းမထွက် ချင်ပေ။ ဆောင်းည . . . ဟိန်းကို ချစ်နေပြီလား။ ဟိန်း၏ အပွေ့အဖက် တွင် သာယာနေပြီလား . . . ဆောင်းည မသိတော့ပေ။ ဆောင်းည၏ စိတ်သည် ပန်းတို့ ဖြင့် စီမံထားသော မွေ့ယာကြီးပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ သွားတော့သည် ။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဆောင်းည၊ ဟိန်းနှင့် ဆစ်လူတို့ သည် ချောင်းကမ်း ပါး၌ ထိုင်ကာ ငါးမျှားကြသည် ။ ရေခဲမုန့် စားကြသည် ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည် ။ မိုးပျံရထားကြီး စီးကြသည် ။ ဘယ်နေရာမှန်းမသိသော သာယာသော နေရာကို သွားကြသည် ။ ပန်းခင်းကြီးထဲ၌ ပြေးလွှားဆော့ ကစားကြသည် ။

ဆောင်းည ချမ်းလာသောအခါ အင်္ကျီလေးများ ချွတ်ကာ ဆောင်းည ကိုယ်ပေါ်တင်ပေးထားကြသည် ။ ဆောင်းညအာရုံထဲ ဆစ်လူ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့နှင့် ဟိန်း၏ ကိုယ်သင်းရနံ့တို့ ရှုပ်ထွေး၍ နေသည် ။ ဆောင်းည ချမ်းနေသည် ။ ရင်တစ်ခုလုံး အေးစက်လာသည် ။

“အင်း . . .”

အိပ်မက်ထဲ ညည်းတွားနေသည် ဆိုသော်ငြား အသံထွက် လာပြီး ဆောင်းည နိုးလာသည် ။

ဆောင်းည ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည် က မီးခိုးရောင်မျက်နှာကျက် ဖြစ်သည် ။ ပထမတော့ မှုန်ရီဝိုးတဝါးရယ်ပါ။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်ပြတ်သားလာချိန်၌ . . .

“အား . . .”

ဆောင်းညသည် အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်မိသည်။ ။

ဆောင်းည လန့်သွားသည်။ ။ ဆောင်းညကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစား
တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ဆောင်းည တုန်ယင်နေသည်။ ။ အတွေးတွေကလည်း ကစဉ့်ကလျား
နှင့် ဘယ်တွေ ရောက်လို့ ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ဘယ်တုန်းက ဒီနေရာမှာ အိပ်ခဲ့တာလဲ။
ဆောင်းညရင်ထဲ ဘာမှ မရှိကုန်တော့သလို ဟာတာတာ ခံစားနေရသ
ည်။ ။ ဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီမို့ အင်အားချည့်နဲ့ သွားသည်။ ။

အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်ချင်သော်လည်း ခြေလှမ်းတွေက လေးလံနေ
သည်။ ။ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်ပူတို့ စီးကျလာသည်။ ။ ထရမှာ လား ထိုင်
ရမှာ လားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်တော့ပေ။ နှစ်ဖက် တည်းသော လက်နှစ်
ခုကိုလည်း ဘယ်နားထားလို့ ထားရမှန်းမသိနိုင်တော့ပါ။ ဆောင်းည ရ
င်ထဲ တလုပ်လုပ်တုန်လာသည်။ ။

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

အသံထွက်၍ ငိုကြွေးပစ်မိသည်။ ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အိမ်
ထောင်သည် ဘဝကို ရောက်ရမည်ကို ဧကံသိသော်လည်း ခုလောက် မြ
န်မြန်ကြီး ဖြစ်ပျက်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဆောင်းည မ
သိလိုက်ခင် . . . မင်္ဂလာခန်းမထဲ မဝင်ရသေးခင် အပျိုရည်ပျက်လိမ့်မယ်
ဟု ဘယ်တုန်းကမှ စဉ်းစားမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ဆောင်းညသည် အပျိုစင်ဘ
ဝကို တန်ဖိုးထားသည်။ ။ ခုတော့ . . .

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ဟိန်းကို ဆောင်းည ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ။ ရင်ဘတ်ကြီး မွေ့ကြွေသွားသည် အထိ ထုရိုက်ပစ်ချင် သည်။ ။ ဟိန်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဆောင်းည လန့်သွား၏။ မျက်ရည်များကို ဖြစ်သလိုသုတ်ကာ ကုတင်ဘေး၌ အပုံလိုက်ကျနေသော အင်္ကျီများကို ဖြစ်သလို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။ ။ ဆောင်းညရင် ထဲ အသင့်ပြင်ထားမိသည်။ ။ ဟိန်းကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ပစ်မယ်ဟု ကြံရွယ်မိ သည်။ ။ ခုလိုမာန်တွေသွင်းလိုက်ပြန်သောအခါ ဆောင်းညက ကျားသစ်ပျိုတစ်ကောင်နှယ် ရဲရင့်သွားရပြန်သည်။ ။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်နေသည့်ကြားက အဆက်မပြတ်စီးကျလာရပြန်သည်။ ။ ငါ့ကိုနင်မို့ ဒီလိုလုပ်ရက်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က နှလုံးသားကို ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးနေသည်။ ။

“နင် . . . လူ မဟုတ်ဘူး ဟိန်း”

တံခါးကိုဝုန်းခနဲဖွင့်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်စကားလုံးသည် သေနတ်ပစ်သလို ထွက်သွားသည်။ ။

“ဟင် . . .”

ငါ့ကို နင်လုပ်ရက်တယ် . . . ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ယုံကြည်မှုကို နင်မို့အရောင်းဆိုးရက်တယ် . . . နင့်ကို မုန်းတယ် . . . မုန်းတယ် . . . ဟု အော်ပြော ပစ်ချင်စိတ်များ သည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကုန်သည်။ ။

“ဆစ် . . . ဆစ် . . . ဆစ် . . . ဆစ်လူ . . .”

အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ခဲ့သော နာမည်သည် ရုတ်တရက် နှုတ်ဖျားမှ လျော

လျော့လျူလျူထွက် မလာပေ။ ကျနေသော မျက်ရည်များ သည် ရပ်တန့်သွားသည်။ နီရဲသော မျက်လုံးများ နှင့် ဆစ်လူ၏ အကြည့်အောက်တွင် အရပ်သည် ပုဝင်သွားသလားဟု ထင်မိသည်။

“နင် . . . နင်”

ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းများ စွာ ဖြစ်တည်နေသော်လည်း နှုတ်ဖျားမှ ထွက်မလာချေ။ ဘာပြော၍ ပြောရမှန်းမသိ။ ရှင်းပြရအောင်လည်း ဘယ်ဟာအမှား . . . ဘယ်ဟာအမှန်ရယ်လို့ ရေရေရာရာ မသိ။ အမှားအမှန်ကို ကျင်ကျင်လည်လည်သိဦးတော့ ရှင်းပြစရာအကြောင်းက ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိချေ။

ဆစ်လူကိုသာ မော့ကြည့်နေမိသည်။ ဆစ်လူသည် လည်း ဆောင်းညကို မျက်တောင် မခတ်စတမ်းစိုက်ကြည့်နေ၏။ ဆစ်လူ၏ အကြည့်များ သည် ထူးဆန်းနေ၏။

ရီဝေစွာ ရွမ်းစိုနေသည်။ မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းနှင့် အရည်ကြည်များ လဲနေသည့် နှာဖျားလေး များ သည် နီရဲနေသည်။ နှုတ်ခမ်းသည် ပြီးလည်း မပြီး။ စူလည်း မစူဘဲ ခပ်ဟဟဖွင့်နေသည်။ ဆစ်လူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆောင်းည မသိပေ။ ဆောင်းညသိတာ ဆောင်းည ရှက်နေခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်မိုက်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသော်ငြား ဆောင်းညနဖူး၌ ဇောချွေးများ ပြန်နေသည်။

ဆောင်းည ဘာလုပ်ရမလဲ။ နင် . . . ဘာလို့ အဲဒီလို စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ . . . ဆစ်လူရယ်။ မကြည့်ပါနဲ့။ အဲဒီလို မျက်လုံးကြီးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။ တစ်ခုခုပြောလိုက်ပါလား . . . ပေါက်ကွဲ လိုက်ပါလား။

ဟင့်အင်း . . . ဆစ်လူ၊ ငါနင့်အပေါ်သစ္စာဖောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး . . .
. ငါ . . . လေ . . . ဟိန်းကို ယုံကြည်ခဲ့တာပါ။ နင့်ကို ငါသစ္စာမဖောက်ဘူး
. . . မကြည့်ပါနဲ့ . . . ဆစ်လူရယ်။ ငါ့ကို အဲဒီလိုကြီး မကြည့်ပါနဲ့ ။

ဆောင်းည မနေချင်တော့ပါ။ ဆစ်လူရဲ့ အကြည့်တွေကို မခံနိုင်
တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အပေါက်ဝ၌ ပိတ်ရပ်ထားသော ဆစ်လူကို
တွန်းဖယ်လိုက်သည် ။

“ဆောင်းည . . .”

ဆစ်လူ၏ ခေါ်သံက ဟိန်းပြီးကျယ်လောင်သွားသည် ။ ဆောင်းည
လန့်သွား၏။ ဆောင်းည ကြောက်သည် ။ ထို့ကြောင့် လှေကားအတိုင်း
ပြေးဆင်းလာမိသည် ။

“ဆောင်းည . . .”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဆောင်းည၏ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်သည်
ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရသည် ။

ဆောင်းည ရုန်းသည် ။ မနေပါရစေနဲ့ ဆစ်လူ။ ငါ့ကို
ထွက်သွားခွင့်ပြုပါ။

“ဆောင်းည . . .”

ဆစ်လူသည် ဆောင်းညလက်ကို ဆောင့်ဆွဲသောအခါ ဆောင်းညသ
ည် လည်း ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ဟု သဘောပိုက်ပြီး ဆောင့်ရုန်းသည် ။
ထိုအခါ

“အား . . .”

နှစ်ယောက်သား အားလွန်ပြီး လုံးထွေးကာ လှေကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျ

သွားတော့၏။

ထိုတခဏအတွင်း အသံများ သည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ။
ဆွေးမြည့်နေသော လှေကားလက်ရန်းမှာ လည်း တကျွတ်ကျွတ်
ကျိုးကျကုန်သည် ။

မခိုင်သော လှေကားထစ်သည် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည် ။

“ဆစ်လူ . . . ဆစ်လူ . . .”

သမံသလင်းနှင့် ခေါင်းစောင့်မိသောအခါ အကျနာသော ဆစ်လူသ
ည် နိုးမလာခဲ့တော့ပေ။

“ဆစ်လူ . . . ဆစ်လူ . . .”

ဆောင်းညသည် ဆစ်လူ၏ မေးရိုးကို ကိုင်ကာ
လှုပ်လိုက်သော်လည်း ဆစ်လူထံမှ ထူးသံတို့ က တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

ဆောင်းည လည်ချောင်းတွေ ခြောက်သွေ့ကုန်သည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ကူရာကယ်ရာမဲ့ လှမ်းကြည့်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

ဆောင်းည ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဆစ်လူရယ် ထပါ
တော့ . . . အဲဒီလိုကြီး လှဲမနေပါနဲ့ . . . ထပါတော့ . . . ငါ့အပြစ်တွေပါ။
ငါ့ကြောင့်ပါ . . . ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။

“ဆစ်လူ . . . ဆစ်လူ . . . ထပါဟာ . . . ငါ့ကြောက်တယ်။ ဆစ်လူ . .
. ဆစ်လူ . . . ဆစ်လူ . . . ဟိန်း . . . ဟိန်း”

ဟိန်းနာမည်ကို အော်ခေါ်ကာ တမ်းတလိုက်မိသော်လည်း ဟိန်းသ
ည် ခါတိုင်းလိုအပြေးရောက်မလာခဲ့ပေ။ ဆောင်းညသည် ကူကယ်ရာမဲ့
စွာ ငိုနေမိသည် ။ အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေ . . . အိပ်မက်သာ ဖြစ်ပါစေဟု

ပြင်းပြစွာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ။

ပူဆွေးသောကများ နေသော ဆောင်းညသည် တောင်စဉ်ရေမရ ကြည့်နေသော်လည်း စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတော့ သတိမထားမိခဲ့ပေ။ ထိုအခါ . . .

“ရှင် . . . ရှင် ဘယ်သူလဲ”

အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြွေခိုင်းသော အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

“ရှင် . . . ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ဆောင်းည၏ ကုတင်ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး ဆောင်းညက စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ထိုလူ၏ အကြည့်သည် နူးညံ့သည်။ ။ စိုက်ကြည့်နေသော ထိုမျက်ဝန်းတွေကို စိတ်ဆိုးချင်သော်လည်း ဒေါသတို့ က ရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်မလာချေ။

ဆောင်းညသည် အိပ်နေရာမှ လူးလဲထပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ထိုလူသည် ဆောင်းည လှုပ်ရှားသမျှကို မမှတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဘယ်လိုလူလဲ . . . အားနာရကောင်းမှန်းမသိဘူးလား။ ဘယ်ကလူလဲ။ အရှက်မရှိလိုက်တဲ့ လူ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေတာကို ဒီလိုကြည့်စရာလား။ ယဉ်ကျေးမှုလူ့ဘောင်စည်း ကမ်းကို နားမလည်ဘူးလား။

ဆောင်းညရင်ထဲ ထိုလူ၏ စာရိတ္တကို ရှုတ်ချမိသည်။ ။

ထိုလူသည် ခပ်ခွာခွာထိုင်နေရာမှ ဆောင်းညအနီးသို့ တိုးလာသည်။ ။ ဆောင်းည လန့်သွား သည်။ ။ မိမိလုံခြုံမှုကိုလည်း စိုးရိမ်သွား၏။ ဘေးဘီဝဲယာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိသည်။ ။

ဆောင်းည၏ ကုတင်ဘေးတွင် စားပွဲရှိ၏။ ထိုစားပွဲပေါ်၌ နှင်းဆီပန်း ထိုးစိုက်ထားသော ပန်းအိုးရှိသည် ။ ထိုပန်းအိုးသည် ဆောင်းညအတွက် လက်နက် ဖြစ်လာနိုင်သည် ။

“ရှင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

ပန်းအိုးကို အာရုံပြုထားသော်လည်း ဆောင်းညကိုယ်လေးသည် နံရံသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားသည် ။

ထိုလူကိုလည်း ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိသည် ။

ထိုလူသည် ဆောင်းညအနားသို့ တိုးကပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည် ။ စိုရွဲသော မျက်ဝန်းများ နှင့် ဆောင်းညကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ဒီမျက်လုံးတွေ . . . ဒီမျက်လုံးတွေကို ဆောင်း ည ရင်းနှီးလိုက်တာ . . .

“မေမေ . . .”

“ဟင် . . .”

ထိုသို့ အခေါ်ခံလိုက်ရသောအခါ ဆောင်းညသည် ဓာတ်လိုက်ခံလိုက်ရသူပမာ ကျင်ထုံသွားသည် ။ ရင်ခုန်နှုန်းသည် မြန်လာသည် ။ သေးသောခေါင်းသည် ကြီးလာသလို ခံစားရသည် ။ နားကြားများ လွဲလေရောသလား. . .ထိုလူက လူများမှားနေရောသလား။

“မေမေ . . .”

ထပ်မံ၍ ခေါ်လာပြန်သည် ။ ထိုသို့ ဒုတိယအကြိမ်ကြားရ ချိန်မှာတော့ ဆောင်းညရင်ထဲ ပဟေဠိဖြစ်သွားသည် ။

ထိုလူက ဘာကြောင့် ဆောင်းညကို အဲဒီလိုခေါ်တာလဲ။ ရူးနေသူ

လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တည်ငြိမ်သော ထိုအကြည့်များက သူရူးတစ်ယောက်
မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါဆိုဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် ဆောင်းည အိပ်ခန်းထဲ ရောက်
နေရတာလဲ။ သူခိုးလား. . .ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုသူ၏
မျက်လုံးများ သည် ကြည်လင်လှသည် ။ ကြည်လင်သော
ထိုမျက်လုံးများက လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သက်သေခံနေသည် ။
ဘာလုပ်တဲ့ လူလဲ. . .ဘာကြောင့်ဆောင်းညကို အဲဒီလိုကြည့်နေရတာလဲ
။ ထိုလူကို ဆောင်းည မသိပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။ သို့သော် စိ
မ်းသလိုတော့ မခံစားမိချေ။ တစ်နေရာရာမှာ သိဖူးသလိုလို ရင်းရင်းနှီး
နှီး ခံစားရသည် ။ မမြင်ဘူး. . .မသိဘူးတဲ့ လူကို ဘာကြောင့်ရင်းနှီးနေရ
တာလဲ။

“မေမေ . . .”

“ရှင် . . . ရူးနေသလား”

ဆောင်းညသည် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆိုမိ၏။ ထိုလူက ရူးသလား မရူးသ
လား မသိသော်လည်း ဆောင်းညတော့ ရူးချင်လှပါပြီ။ ဘယ်နှယ့်သက်
တူရွယ်တူချင်းက ဘာကြောင့် အဲဒီလိုခေါ်နေရ တာလဲ။ မေမေတဲ့ လေ။
ကြည့်လိုက်တော့ လူပုံက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နဲ့ ဆောင်းညကိုများ မေမေ
တဲ့ လေ။ ယခုမှ ဆောင်းညအသက်သည် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မျှသာ ရှိသေး
သည် ။ ထိုလူသည် ဆောင်းည အရွယ် ဖြစ်၏။ ဆောင်းညထက်ပင် ကြီး
ချင်ကြီးနေဦးမည်။ မြင့်မားသောအရပ် ရှိပုံရသည် ။ ခူးကိုပိုက်ပြီး ထိုင်
နေသည် ပင် ခူးသည် မေးရိုးနားထိနေသည် ။ နှာတံလေးစင်းပြီး မျက်
လုံး ခုံးလေးများ မည်းနက်နေသည် ။ နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်ဟဟဖွင့်ထား
၏။ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းသည် ထက်မြက်မည့်သဘော ဆောင်နေသ
ည် ။ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်သည် နီဝါရောင်လေးဖြစ်သည် ။

ထိုလူသည် အံ့တူသော ဆံပင်များ ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ ။ ဝေ့ဝဲနေသော ဆံပင်များ သည် မျက်နှာပေါ်ဖရိုဖရဲ ပြိုကျနေသည်။ ။

ဆံပင်များ သည် ရှည်ပြီးဖြောင့်သည်။ ။ လည်ဂုတ်တစ်ဝိုက်တွင် စွင့်ကားသော မေးရိုးကို ကျီစယ်နေသည်။ ။

မျက်ဝန်းများ သည် စူးရှတောက်ပသည်။ ။ မျက်ဆံသည် မည်းနက်ပြီး ကြည်လင်နေသည်။ ။ ကျယ်သော နဖူးပြင်မှာ လှသော ဆံပင်တွေကြား ဖုံးမနိုင်ဖိမရပင် ကျွန်တော် ဉာဏ်ကောင်းပါ တယ်ဟု ထွက်ပြောနေသည်။ ။

“မကြောက်ပါနဲ့ မေမေ။ ကျွန်တော်က မေမေ့သားပါ”

“ကျွန်မသား . . . ဟုတ်လား”

ဆောင်းည၏ အသံတွင် လှောင်ရယ်ခြင်းများ နှောယှက်နေသည်။ ။ လူကြည့်လိုက်တော့ ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားနှင့် ဆောင်းညရဲ့ သားဆိုပါလား။ ကမ္ဘာကြီးကြားအောင် အော်ရယ်ပစ်ချင် သည်။ ။ ဆောင်းညရယ်ချင်၏။ ဘယ်သောအခါမှ ကိုယ်ဝန်မဆောင်ခဲ့ဖူးသော ဆောင်းညက ထိုလူကို လှောင်ရယ်ချင်သည်။ ။

“တကယ်ပါ မေမေ၊ ကျွန်တော်က မေမေ့သားပါ”

“ရူးသွားပြီလား . . . ရှင်အရွယ်နဲ့ ရှင်ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ဦး။ ဒါကြီးက ကျွန်မသား ဟုတ် လား။ ဒီမယ် ကျွန်မ ဘယ်ကလေးကိုမှ မမွေးစားဖူးဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော်က မွေးစားသား မဟုတ်ဘူး မေမေ။ မေမေ့သားအရင်းပါ”

“ကျွန်မသား . . . ဟုတ်လား . . . သားအရင်း . . . ဟား . . . ဟား။ ရှင်

အတော်ရယ်ရ တာပဲ။ ကျွန်မက ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုရသေးဘူး။
ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်လည်း မဆောင်ဖူးဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော်က မေမေ့သားပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာ
မေမေ မသိသေးလို့ ပါ”

“ဘယ်လို . . .”

“မေမေ . . . သားကို လက်ခံပေးပါနော်။ သားကို လူဖြစ်ခွင့်ပေးပါ။
သား . . . မေမေ့သား ဖြစ်ချင်တယ် . . . နော် . . . မေမေ”

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆောင်းည၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်
ကိုင်လာသည် ။

ဆောင်းည တုန်သွားသည် ။ ကြောက်အားလန့်အားပင် ထိုလူကို
မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူ၏ အကြည့်များ သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းလှ
သည် ။ ဆောင်းညကို အသနားခံသော မျက်လုံးမျိုး နှင့်ကြည့်နေသည် ။
ဆောင်းညရင်ထဲ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာသည် ။ မိမိကိုယ်ကို သတိမပြုမိ
သေးခင် မှာ ပင် ဆောင်းညသည် ငိုနေမိသည် ။

“မငိုပါနဲ့ မေမေ . . . မငိုပါနဲ့ နော်”

ထိုလူသည် ဆောင်းည၏ ပခုံးလေးကိုကိုင်ကာ ဆောင်းညမျက်ရည်
များကို ယုယစွာ သုတ်ပေး နေသည် ။

“မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်၊ မေမေ ငိုရင် သားနေရခက်တယ်။ မငိုပါနဲ့
တော့နော် . . . မေမေ . . . နော် . . . နော်”

ဆောင်းည ပိုပြီးဝမ်းနည်းလာသည် ။ ဆောင်းည မငိုချင်ပါ။ သို့သော်
မျက်ရည်တို့ က စီးကျနေသည် ။ မငိုပါနဲ့ ဟု မိမိကိုယ်ကို သတိပေးနေ
သည့် ကြားက ငိုနေမိသည် ။

ဆောင်းည ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တို့ ကို သုတ်ပေးနေသော ထိုလူ၏ လက်ချောင်းများ သည် နွေးထွေးနူးညံ့လှသည် ။ ဆောင်းညအတွက် ခွန်အားဖြစ်စေသည် ။ သို့သော် ဆောင်းည ဝမ်းနည်း သည် ။ ဘယ်ကတည်းက သိမ်းဆည်းသိုဌက်ထားမိသည် မသိ မျက်ရည်များ သည် သွန်ချသလိုစီးကျလာသည် ။

“ဟင့် . . . အင်း . . . အင်း . . .ဟင့် . . .ဟင့်”

ဆောင်းည၏ လည်ပင်းများ ခြောက်ကပ်ကုန်သည် အသံသည် ထိန်းထားသည့် ကြားမှ တိုးဝှေ့ထွက်လာသည် ။ဆောင်းညရင်သည် တလှုပ်လှုပ်တုန်နေသည် ။ငြိမ်သက်နေသောလက်ချောင်းများ လှုပ်လာသည် ။

ပိတ်ထားသော မျက်လုံးများကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်မိသည် ။

“အီး . . .ဟီး . . .ဟီး”

ဆောင်းညမျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်အိုင်နေသည် ။ ဘယ်ကတည်းက ငိုကြွေးနေမှန်း မသိပေ။ ဆောင်းည နိုးလာသောအချိန်တွင် အင်္ကျီပုခုံးစွန်းသည် မျက်ရည်များ ဖြင့် စိုရွဲနေသည် ။

ဆောင်းညသည် အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထမိသည် ။ ကိုယ်ပေါ်မှ ခြုံစောင်ကို ခွာချလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အေးသောလေးက တိုးဝင်လာသည် ။

ဆောင်းည အိပ်ခါနီး တံခါးမှ မပိတ်ခဲ့ပဲလေ။ ဆောင်းညသည် ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပြတင်းတံခါးကို ထပိတ်သည် ။

“ဂျူတ် . . .ဂျိုး”

ပတ္တာချောင်နေသော တံခါးရွက်ကို ဆောင့်ဆွဲပိတ်လိုက်ရသည် ။ ဆောင်းညအိပ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား။

ဆောင်းအကုန်နွေအကူးချိန်ခါမှို့ ညသည် ပူ၏။ ထို့ကြောင့် ပြတင်း
တံခါးကို မပိတ်ဘဲ လေတဟူးဟူးနှင့် အိပ်မောကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မ
ည်။ ညဦးယံပူသော်လည်း သန်းခေါင်ကျော်လျှင် အေးလာသည် ။ အေး
လာ၍ ထင်သည် ဆောင်းည၏ အိပ်မက်သည် ကယောက်ကယက် ဖြစ်
နေသည် ။

အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ . . .

ဆောင်းညသည် ကုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အိပ်မက်ထဲမှ လူ
အကြောင်း စဉ်းစားနေမိ သည် ။ ထိုလူသည် မေမေ့သားဟု ဆောင်းည
ကို ပြောသွားသည် ။ ဘယ်သူလဲ . . .။

ငိုထားရ၍ ထင်သည် ဆောင်းည နဖူးများကိုက်ခဲလာသည် ။
ထို့ကြောင့် နဖူးကို လက်မလေးနှင့် ထိုးနေမိသည် ။ စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်
ကို ဖွင့်ပြီး သောက်စရာဆေးကို အံ့ဆွဲထဲဖွင့်ရှာသည် ။ သို့သော် ကုန်နေ
သော အေးကဒ်အခွံကိုသာ တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘူးထဲမှ ရေကိုသာ ငှဲ့
သောက် မိသည် ။ ဆောင်းညသည် အိပ်နေဆဲ
ရေဆာတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ခန်းထဲတွင် ရေဘူးနှင့်ရေခွက်ကို
အဆင်သင့်ထားရှိသူ ဖြစ်သည် ။

စားပွဲပေါ်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ မနက်သုံးနာရီအတိဖြစ်သ
ည် ။

အချိန်ကစောသေးသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ပေ။ ခေါင်းအုံး
အောက်မှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။ စာရွက်အခေါက်
လေးကို ဆွဲဖြန့်ပြီး ဖတ်လက်စ စာပိုဒ်မှ စတင်ဖတ် သော်လည်း စာအုပ်
ထဲ စိတ်မရောက်ပေ။ အိပ်မက်ထဲကလူကသာ ဆောင်းညကမ္ဘာကို ကြီး
စိုးနေ၏။ တော်တော်ချောပြီး စနစ်ကျသော ရုပ်သွင်ဖြစ်သည် ။ ဘယ်သူ

များ လဲ . . .။

“ကျွန်တော်က မေမေသားပါ”

အသံသည် ဩဩရှရှ ဖြစ်၏။ ဆောင်းညကို အသနားခံသော မျက်လုံးများ နှင့် ကြည့်နေသည် ။

ဆောင်းညရင်ထဲ နာသလို ခံစားရသည် ။ ထိုအကြည့်များ သည် ဆောင်းည၏ နှလုံးသားကို ချုပ်ကိုင်နေသလို လှုပ်မရအောင်ဖြစ်နေသည် ။

“ဘယ်သူများ လဲ . . .”

အိပ်မက်ဆိုတာမျိုးကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မရှိတတ်သော်လည်း ထိုရုပ်သွင်ကိုမူ မေ့ပျောက်လို့ မရနိုင် အောင်ဖြစ်နေသည် ။

စာကြောင်းများကို မမြင်ဘဲ သိမ်ငယ်သော ထိုမျက်လုံးများကို မြင်ယောင်နေမိသည် ။

စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး မျက်နှာကျက်ကို ကြည့်သော်လည်း ထိုလူ၏ ရုပ်သွင်သာ ကြီးစိုးနေသည် ။

“မေမေသား . . . အရင်းပါ”

ထိုအသံသည် ဆောင်းညနားထဲ ပဲ့တင်ထပ်နေသည် ။ ဆောင်းညရင်ထဲ နာကျင်လာ၏။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာသည် ။ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် နှင့် ပျို့ချင်အန်ချင် ဖြစ်လာသည် ။

“အွတ် . . . အွတ်”

ဘာအစားမှားသလဲ။ ညအိပ်ခါနာနီး ဘာများ စားသလဲ . . . မစားပါ ။ ပိတ်တက်မှာ စိုး၍ ညနေငါးနာရီကျော်လျှင် ဆောင်းည ဘာမှ မစား

တော့ချေ။ ဗိုက်ဆာလျှင်ပင် အသီးအနှံများကိုသာ အဆာပြေ စားတတ်သည် ။ သို့သော် ညတုန်းကတော့ ဘာအသီးမှ မစားခဲ့ပါ။ ဗိုက်များ ဆာလို့ လား။

“အွတ် . . .အွတ်”

နှာသီးဖျားများ ပင် နီရဲလာသည် ။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည် ။ အိမ်သာအ ဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ထိုးအန်ဖို့ ကြိုးစားသည် ။ သို့သော် မအောင်မြင်ပေ။

“အွတ် . . .”

မစာဟောင်းတို့ ထွက်ကျမလာဘဲ အူလမ်းကြောင်းသာ ဟာလာဟင်းဟင်း ဖြစ်ကုန်သည် ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သံသယဝင်လာသည် ။ သာမန်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ဆောင်းညသည် တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါ။ အအေးမိသွားတာလား။ နေများ မကောင်းလို့လား။ နဖူးကို စမ်းလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် ပါးကိုစမ်းသည် ။ လည်ပင်းကို စမ်းသည် ။

“ပုံမှန်ပါပဲ”

စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည် ။

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာ မေမေ မသိသေးလို့ ပါ . . .”

ထိုစကားကို ထပ်ပြီးကြားယောင်မိသောအခါ ဆောင်းညသည် ရုတ်တရက် သွေးမရှိတော့ သလို ခံစားရ၏။ ထိတ်လန့်သွားသည် ။

“ဆောင်းည . . .”

“ဆောင်းည . . .”

ဟိန်းနှင့် ဆစ်လူတို့ ၏ အသံကို ကြားယောင်မိလာသည် ။ ပြီးနောက် မြောက်ဒဂုံ၌ ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ . . .။

“ဟင့်အင်း . . .မဖြစ်ဘူး . . . မဟုတ်နိုင်ဘူး”

သို့သော် ပြက္ခဒိန်ကို လှန်ကြည့်မိသည် ။ ဆောင်းည မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

“ဘုရား . . .ဘုရား . . . တကယ်ကြီးလား”

နုတ်ခမ်းကို လက်ချောင်းလေးများ နှင့် ဖိထားမိသော်လည်း တုန်ယင်နေသည် ။

သူရောက်မလာတာ တစ်လနှင့်ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်သွားပါပြီ။ ဟိန်းနှင့် ဆစ်လူတို့ က အတွေးထဲနှောင့်ယှက်နေသောကြောင့် နေ့တွေ၊ ရက်တွေပင် မေ့လျော့ပြီးနေခဲ့သည် ။ ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ။ အကယ်၍ ဟုတ်နေခဲ့လျှင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပူထူသွားသည် ။ အတွေးတွေကလည်း ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်သည် ။ ဘာလုပ်ရမလဲဟု အထပ်ထပ် စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကိုတော့ ထုတ်မရချေ။

ဟိန်းက ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းမသိချေ။

ဆစ်လူကလည်း အတိတ်မေ့နေသည် ။

အကယ်၍ သာ ဟုတ်ခဲ့ရိုးမှန်သည့်တိုင် ဘယ်သူနှင့် ဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိ။

“ငါ . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

အမေ့မျက်နှာကိုသာ အထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေမိသည် ။ အမေ

ဆူမှာ လား . . . ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကို ဘယ်လို မျက်နှာပြုရမလဲ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တောင်လျှောက် မြောက်လျှောက်နှင့် ခေါင်းပင်ပူလာသော်ငြား အဖြေကို စဉ်းစားမရပေ။

မိမိဗိုက်ကိုသာ မယုံသင်္ကာငုံကြည့်နေမိသည် ။

ငါ . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . အမေသာသိသွားရင် ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဘာလိုပြောရမလဲ။

ဘယ်သူနဲ့ လဲဆိုရင် ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲ . . .

“ဟာ . . . ငါ . . . သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်”

ကုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြန်သည် ။ ပြက္ခဒိန်ကို လှန်ကြည့်ပြန်သည် ။

“ထိန်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိန်တာဖြစ်ပါစေဟု အသံတိတ်ဆုတောင်းမိသည် ။ သို့သော် ယုံကြည်ချက်သည် မခိုင်မာပေ။

အပျိုဖော်စဝင်ပြီဆိုကတည်းက ထိန်ခြင်းမပြောနှင့် ရက်ကျော်သည် ပင် မရှိခဲ့ပါ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ခေါင်းကိုသာ ထုရိုက်နေမိသည် ။

အချိန်တွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်သည် ။ အချိန်တွေကိုသာ ပြန်တောင်းဆိုခွင့်ရခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဟိန်းတိုက်သောရေကို သောက်ခဲ့မည်မဟုတ်ချေ။

“ငါ . . . သူ့ကိုယုံခဲ့တာ မှားတာပါ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရတာလဲ”

ဟိန်းကို အပြစ်တင်မိသော်လည်း အတွေးထဲ ဆစ်လူမျက်နှာ ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

ဆောင်းည သတိရလာသောအခါ ဟိန်းသည် မရှိတော့ချေ။ ဆစ်လူကိုသာ တွေ့ရသည်။ ။ ဆစ်လူသည် ဆောင်းညကို ရီဝေရွမ်းစိုစွာ ကြည့်ခဲ့သည်။ ။ ရည်းစားသက် သုံးနှစ်ကာလအတွင်း ဆစ်လူသည် ထိုမျက်လုံးမျိုးနှင့် ဆောင်းညကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

ဆောင်းညသည် ပစ္စုန်ပွန်ကို အဖြေမထုတ်နိုင်ခဲ့ဘဲ ရှက်လွန်းကာ ထွက်ပြေးခဲ့မိသည်။ ။ ထိုသို့ ထွက်ပြေးခဲ့မိခြင်းက ဆောင်းည၏ မဟာအမှားကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဆောင်းည၏ လက်ကို ဆွဲထားသောကြောင့် ဆစ်လူသည် လှေကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျခဲ့သည်။ ။ ဆောင်းညကို ကာကွယ်ပေးထားသောကြောင့် ဆစ်လူသည် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ။ ဆေးရုံတွင် နှစ်ညမျှ သတိမေ့နေပြီး သတိပြန်လည်လာသောအခါ ဆစ်လူသည် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည် ကိုပင် သတိမရတော့ပေ။

ဆရာဝန်ကြီးက အတိတ်မေ့ခြင်းဟု သတ်မှတ်ပြီး ‘ယာယီပဲ ဖြစ်မှာပါ . . . သတိပြန်ရလာမှာ ပါ’ မှတ်ချက်ချခဲ့သော်လည်း တစ်လကျော်သွားသည် အထိ ထူးခြားမလာပေ။

ဆစ်လူ သတိမရခြင်းကို စိတ်ပူခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ရှက်စရာကိစ္စကို မေ့နေခြင်းမို့ တစ်မျိုးလည်း ကောင်းပါတယ်ဟု တွေးခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ အခက်တွေ့ရပါပြီ။

အမေမေးလာရင် ဘာပြောရမလဲ။

ဒီကိစ္စကို အမေက အနှေးနဲ့ အမြန် သိသွားမည်ကိုသိ၏။ ဖုံးဖိထား
လို့ မရမှန်းလည်း သိသည်။ ။

ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။

ဆစ်လူပါလို့ ပြောရအောင်လည်း မခိုင်မာပေ။

ဟိန်းပါလို့ စွပ်စွဲရအောင်လည်း မသေချာပေ။

ဆောင်းည ဘာလုပ်ရမလဲ . . . အဖေအမည်ခံမရှိတဲ့ ကလေးကို
ဆောင်းညက ဘယ်လို သတ္တိနဲ့ မွေးရမှာ လဲ။ အမေကရော ဆောင်းည
ကို ဒီလိုအဖြစ်ခံမှာ လား။

ဟိန်း . . . ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

ဆောင်းညသည် အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။

‘ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ငါ . . . ဘာလုပ်ရမလဲ’

ထိုသို့ အပူတပြင်းစဉ်းစားသောအခါ သူငယ်ချင်းရွက်ဝါကို ပြေးမြင်
မိသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် . . . ရွက်ဝါ၊ ရွက်ဝါဆိုရင် အကြံဉာဏ်ကောင်းပေးနိုင်
လိမ့်မယ်’

အဖေမရှိဘဲနဲ့ တော့ မွေးလို့ မဖြစ်ပါ။

ငါနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဟု မရှက်မကြောက်မေးရအောင်လည်း
ဘယ်သူမှ မရှိပေ။

အဖေမရှိဘူးဆိုရင်ပဲ ဒီကလေးကို မမွေးတော့ဘူးလား။

‘သားကို လူဖြစ်ခွင့်ပြုပါ’

ထိုအသံသည် နားထဲပဲ့တင်ထပ်လာပြန်သည်။ ။

‘အား . . . ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . မဟုတ်သေးပါဘူး . . . မသေချာ
သေးပါဘူး . . . ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မှာ ပါ’

ညတာသည် ရှည်လွန်းလှသည်။ ။

မိုးမြန်မြန်လင်းဖို့ ဆုတောင်းမိသော်လည်း စက္ကန့်လက်တံသည် သာ
မန်ထက် ပို၍ နှေးနေ တော့၏။

*